

William Wixley: Dirigent die wil knallen

Het had er alle schijn van dat muzikant en producer William Wixley (32) het met zijn band zou maken in de seculiere muziekwereld. Toch bleef een definitieve doorbraak uit. “Je zou denken dat het voor mij niet de bedoeling was om door te breken,” zegt hij nu. Want in de christelijke scene gaat hij ondertussen als een speer. ▶

'Op een gegeven moment kregen we bij 3FM het stempel 'christelijk''

Tekst: Wilfred Hermans Beeld: Wilma Jac Breunissen

► “Strakke timing,” zegt William Wixley over het moment van het interview. De zondag erna wordt hij namelijk ingezegend als worship pastor in zijn kerk, de City Life Church in Utrecht. Het interview en de inzegening passen volgens William in een reeks gebeurtenissen die tekenend zijn voor het roer dat de energieke zanger onlangs heeft omgegooid. Een switch van 3FM naar EO-Jongeredag, van presteren naar ‘zijn’. Maar ook van een zangleider die ‘de maniertjes’ volgt, naar iemand die compleet zichzelf is en in de rondte springt als hij daar zin in heeft.

27 miljoen slaven

Een deel van Williams familie woont in Zuid-Afrika, William verbleef er tot zijn 7^e. Misschien dat daardoor de zoon in Williams liedjes nooit ver weg is. “Toen ik voor mijn band Wixley schreef, had ik vaak gekke, maar originele ideeën. Vreemde ritmes, aparte koorkeuzes... Afrikaanse invloeden, denk ik.” William, getrouwd en vader van een dochter, is een blijde vogel. “Enthousiast, maar niet happy clappy,” zoals hij zelf zegt. Zeer zelden kent hij donkere dagen. Zijn muziek zou je

bijna ‘niks-aan-de-hand-muziek’ noemen. Bijna, want soms is er in Williams liedjes wel degelijk iets aan de hand. Het liedje *Justice Song* bijvoorbeeld van het gelijknamige recente album, ontstond doordat William geraakt werd door de statistieken over de moderne slavernij. “Eerlijk gezegd zocht ik inspiratie voor een liedje. Toen ik las dat er tegenwoordig naar schatting 27 miljoen slaven zijn – meer dan toen de slavernij werd afgeschaft! – vond ik dat ongekend. Zeker de persoonlijke verhalen komen binnen. In het nieuws hoor je er weinig over, maar ja, kinderen die misbruikt worden in bordelen... dat wil je gewoon niet weten.” Naar aanleiding van dit nummer vroeg International Justice Mission Nederland (IJM) William als ambassadeur. “Een heel stoere organisatie. Ze doen samen met lokale autoriteiten invallen, bevrijden slaven en nemen daarna juridische stappen om de mensenhandelaren te veroordelen. Ik wilde dat mijn liedje iets zou betekenen, niet op zichzelf zou staan, en dat is aan het gebeuren: het is genomineerd voor een Zilveren Duif Award (zie kader pag. 13, red.), en we gaan binnenkort ook nog een videoclip maken in Egypte, voor een mensenrechtenproject van de EO, op een plek waar recent veertien kerken platgebrand zijn.”

Geen doorbraak

Na een studie Muziektechnologie verdient William nu zijn geld met zingen in coverbands en als muziekengineer in zijn thuisstudio; projectmatig geeft hij workshops bandcoaching en songwriting. Bijna was hij doorgebroken met zijn band Wixley. Ze zaten vaak in 3FM-studio's bij Rob Stenders, Giel Beelen en Michiel Veenstra. *Serious talent* in 2009. *Best Independent Band* in 2007. Grote festivals. The Entertainment Group (die van het debacle met Marco Borsato) stak nota bene 15.000 euro in de band. Toch bleef een doorbraak uit. “Verschillende platendeals ketsten op het laatste moment af. We werden uit de finale van het 538 *Duel* gehaald

omdat dat niet matchte met ons toenmalige platencontract,” herinnert William zich. Dan: “Ik denk dat ook meespeelde dat ik gewoon niet graag genoeg wilde. 3FM heeft een keur aan bands die super gemotiveerd zijn, met een alles-of-niks-mentaliteit. Misschien zagen ze dat ik dat niet had. Uiteindelijk werden we lui en raakten we op. Het was een toffe tijd, maar ook zwaar.”

Ajax-Feyenoord

“Op een gegeven moment kregen we bij 3FM het stempel ‘christelijk’. Een soort smet, ze zijn daar super allergisch voor. Het leidde tot een boycot. We hadden net een typisch 3FM-liedje gemaakt waar veel geld in zat, maar men vond het opeens niet bij 3FM passen! Een jaar later hadden we een seculiere manager die bevriend was met de 3FM-hoofdre-dacteur. Zij gingen samen eten en hij raadde ons aan. ‘Maar zij zijn toch christelijk?’ ‘Nou en,’ zei onze manager, ‘het is goede muziek!’ Twee dagen later waren we *serious talent*.” William snapt die allergie voor ‘het christelijke’ wel. “Als de christelijke achterban op internet met teksten komt als: ‘Wat een zegen broeder, dat jij bij 3FM het Evangelie brengt!’, dan ben je klaar. Toen Sharon Kips *X-factor* won, gebeurde dat ook. Haar christelijke achterban claimde haar: ‘Dat is er één van ons!’ Een soort Ajax-Feyenoord, christenen tegen niet-christenen. Hoe voelt dat voor niet-christenen, denk je? Die voelen zich in een hokje gestopt. Ik heb niet het idee dat je zoiets kunt veranderen; de kloof is groot, maar daar helpen christenen dus minstens zo hard aan mee. Het voelde alsof ik daartussenin zat.”

Bevestiging

Toen de cd *Justice Song* klaar was, had William – bijna burn-out – geen energie meer om 'm te promoten. Toch had hij bij het luisteren steeds het idee dat hij er iets mee moest. Hij belde het christelijke platenlabel Ecovata, dat zijn cd inderdaad wilde uitbrengen. “Ik wil het niet vergeestelijken, maar je zou denken dat het niet goed voor mij geweest zou zijn als ik was doorgebroken in de seculiere wereld. Sinds ik de keuze maakte iets voor de christelijke scene te betekenen, werd ik binnen een maand gevraagd *backing vocals* te zingen bij Michael W. Smith en Kees Kraayenoord, en een jaar later voor de EO-Jongeredag. Ik ervoer dat als bevestiging van mijn keuze.”

Vrij van maniertjes

Inmiddels zit William helemaal op zijn plek. Hij leidt wekelijks de worship in zijn kerk, de City Life Church in Utrecht. “Ik had het idee dat ik me voor mijn lokale kerk moest inzetten. Al jaren was ik zangleider omdat ik het

'Is er een zangleider die de aanbidding leidt zoals Bruce Springsteen zijn band leidt?'

kon en er mensen blij mee maakte, maar ik vond mezelf geen zangleider. Het voelde niet comfortabel. Mijn beeld was dat zo iemand gedragen spreekt en tussen het tweede en derde liedje spontaan een bijbeltekst heeft die gaat over het derde liedje. Ik ben best springerig op het podium, een aanbiddingsleider doet zoiets niet – dacht ik. Totdat Ian Fisher, bassist bij Hillsong, tijdens een bezoek aan onze kerk tegen me zei: ‘Will, er zou eens een zangleider moeten ontstaan die de aanbidding leidt zoals Bruce Springsteen zijn band leidt. Dan krijg je een revolutie.’ Springsteen is heel expressief maar wel authentiek. Ian prikkelde mij om meer mezelf te zijn op het podium. Inmiddels ben ik vrij van de maniertjes, het komt nu vanuit mezelf. Dat ik veel op seculiere podia heb gespeeld, heeft de manier waarop ik nu aanbidding leid, gevormd. Nu voel ik me op het podium meer een dirigent dan een artiest.” Enthousiast gebarend: “We gaan sámen iets doen, niet ik alleen. Ik probeer mensen aan het zingen te krijgen. Bij een concert moet je jezelf bewijzen; mensen moeten je leuk vinden. Maar bij aanbidding werkt dat niet zo. Bovendien wil je dat de zaal jou vertrouwt, daarom is authenticiteit zo belangrijk. Mijn missie is: de drempel voor mensen om mee te doen zo laag mogelijk maken. Daarom voel ik me meer een dirigent dan iemand die optreedt. Het hele muziketeam is daarbij belangrijk; ik heb het liefst dat ieder bandlid op het podium iets van zijn relatie met God kan weerspiegelen.”

Vis in het water

Afgelopen jaar was William medeverantwoordelijk voor de aanbidding op de EO-Jongeredag. “Dat was totaal niet intimiderend, ik voelde me als een vis in het water. Ik was daar, omdat zij gingen zingen. Als ik mijn eigen liedjes zou spelen en cd's moest verkopen, was dat wel anders. Kijk, ik ben nog jong en voel steeds meer de drive om voor God te leven. Zeker nu ik merk dat mijn keuze wordt gezegend. Ik wil nu knallen.”

'Ik voel steeds meer de drive om voor God te leven'